

15. desember 1958.

115518

Proseskrift
til

Hidsiveting lagmannsrett.

Ankesak nr. 880/54:

Den ankende part: Fru Gyver Mayen Hansson, Storaakvn.37, Jar.

Prosessfullmektig: Høyesterettsadvokat Torleiv Idsøe, Oslo.

Ankesotpart: Staten v/ Justisdepartementet.

Prosessfullmektig: Regeringsadvokat Henning Bødtker.

Den ankende parts proseskrift av 20.mai d.å. forenlediger ikke noen vesentlige tilføyelser fra statens side under saksforberedelse. Når det gjelder provokasjonen på side 5, vedrørende løslatelsestids punktet, kan jeg si at den tid som gikk før løslatelsen ble effektivt ikke skyldtes likegyldighet. I tillegg til de vitner som jeg har oppgitt i vitneoppgjøret 13.januar 1955 vil jeg ta forbehold om å føre overrettsakfører Sverre Hartmann som vitne hvis den ankende part for lagmannsretten vil opprettholde sin kritikk av politiets behandling av saken.

For øvrig nevner jeg at søkeren av overlege Joachim Arnesen vinteren og våren 1951, da fru Hansson konsulterte ham, ble ansett som 50 % invalid. Hennes tilfelle har neppe forverret seg etter denne dato.

For øvrig vil jeg bemerke at det er meget tvilsomt om den ankende part objektivt sett var syk da hun ble løslatt i desember 1946. Derimot er det meget som taler for at hun ønsket å være syk i en slik grad at hun selv ganske sikkert både var og er overbevist om at hun den gang og i Kobergveien var invalidisert.

Proseskriftet i 3 eksemplarer.

Oslo, den 15. desember 1958.

REGJERINGSDVOKAT HENNING BØDTKER

Tyge Lore-Nilsen (sign.)

H.R.-advokat

Sendes H.R.-advokat Torleiv Idsøe med Frist for mulige bemerkninger til 3. januar 1959.

Hidsiveting lagdømme, 17/10 1958.

for lagdømmer Hazeland

Leile Bohre (sign.)

Avskrift
Høyesterettsadvokat
TORLEIV IDSSØ,
Drammensvei. 6, Oslo.

P r o s e s s k r i f t
til
Hidsiveting lagmannsrett.

Ankesak nr. 260/54:

Den ankende part: Fru Gyvor Styren Hanchen, Sterngryn.37, Jar.
Prosessfullmektig: H.R.advokat Torleiv Idsø, Oslo.

Ankenotpart: Staten v/ Justisdepartementet.

Prosessfullmektig: Regjeringsadvokat Henning Bødtker, Oslo.

Regjeringsadvokatens korte prosesskrift av 18/12 d.å. - som
svar på mitt prosesskrift av 30. mai d.å. forenlediger følgende be-
merkninger fra min side:

1. Jeg konstaterer at Regjeringsadvokaten på min provokasjon om å
opplyse om de 3 ukers forlengede opphold i fengslet etter Riks-
advokatens løslatelsesbeslutning skyldtes varetakelse av påtale-
myndighetens tarv eller om det skyldtes likegyldighet, har svar-
et at det i k k e skyldtes likegyldighet. En må da gå ut fra at
det skyldtes en eller annen form for varetakelse av påtalemy-
ndighetens tarv, - andre alternativer er neppe tenkelige - men
jeg savner i Regjeringsadvokatens prosesskrift enhver nærmere
forklaring på tarvene.
2. Jeg synes det er meget dristig å dra i tvil at fru Styren Han-
chen ved løslatelsen var "objektivt sett syk" all den stund det
foreligger så mange legeerklæringer for det motsatte. Til og
med legeerklæringer for at hun trenge å yeblikkelig hjelp.

Oslo, den 16. desember 1958.

Torleiv Idsø
h.r.advokat.

H. A. V. R. F. R. A. S. K. K. E. R. K. E. R. - fru Gyvor Styren
Hansen, Åkebergvn. fengsel, til hennes forsvarer.

Åkebergvn. 28. juli 1946.

1. Herr l.r.sakf. R. S. K. J. E. R. V. E. M. I. E. L. S. E. N, Oslo.

Jeg fikk jeg omniader det så lange etterlatende brev for
litt av min sykdom. Jeg takker Gud for at det var synbart på platene,
både for ryggens og også for armens vask. Dette er jo nemlig ikke alle
tilfellet selv om man har vært meget syk i lang tid. Det er jo en opp-
reisning selvfølgelig, men en fattig trøst etter alle disse lidelsesfulle
måneders hjerteløse behandling og sjofle beskyldninger om at jeg bare "si-
mulerer". Ser virkelig ikke en slik beskyldning en gang straffbar når
det kan bevises at den er falsk? Frk. Svendsen har tilmed ikke undsett
seg for å trekke p o l i t i helt inn i min oalle for å true meg! I
flere brev til mine resp. forsvarere har jeg fra tid til annen fortalt
litt om den tortur jeg har gjennomgått her siden jeg ble liggende syk -
ikke mindet fra dr. Hamstonsens side, - men så å si d a s l i g fra
frk. Svendsen. Og kan jeg heller ikke nå gjøre regning med å komme
ut herfra, så jeg kan få den mest effektive og raskest mulige behand-
ling for å bli bra igjen før vinteren kommer?

Som De vet har jeg begrunnet mistanke om at mine brev til Dem går
innom ptfa. Hartmann og derfor kan jeg ikke her meddele Dem hva jeg
gjørne vilde si Dem. Det er imidlertid av så stor betydning for meg at
jeg inntrengende må be Dem om en kort samtale igjen uopholdelig. De
forstår sikkert at jeg ikke passer slik på Dem i utrensnings - jeg er jo
fullt klar over hvor kostbar Deres tid er!

Det var en ting jeg glente å be Dem om sist. Var så snild å hils
min bror - sir. Styren - og min søster fru Kamen, mange ganger fra meg
og takk dem begge for allt de gjør for meg. Denne dag - etter De var
gått - fikk jeg også en pakke med både bløtkokte egg, smør og tomater

Det står vel bare godt til med alle guttene mine? Det var så fryk-
telig igår å lese om den unge studenten fra Thj. høyskole, som ble drept
på spikerverket. Min sønn Per - en samme alder og også høyskolestudent
er for tiden også ansatt på spikerverket! Her stod intet navn, men et
forlykket navn fra Nord-Norge. Dessuten må jeg vel å t r e
f å vite det, om noe galt hender med noen av mine? Jeg kan aldri kom-
me over, at jeg ikke fikk se min gamle mor før hun døde 3. jan. i r., og
jeg fikk heller ikke komme ut og følge henne til graven. Jeg synes det
er så unneskelig, og jeg er i stadig redsel for at noe mere av denne
grusomme art vil kunne hende meg! Jeg trodde selv sønnene fikk lov til
å være med og følge en mor til graven. Hendelsen igår har skaket meg
opp igjen - jeg har atter gjennomlevet den navnløse fortvilelsen etter
min mors død - i alle dagene før hun ble begravet, og videre fremover--

Sunnøstform. kl. 11, 28/7-46. Deres forbundne Gyvor Hansen

Onsdag aften (11. septbr.)

2.

Herr l.r.sakf. R. Skjerve Nielsen!

Desverre fikk jeg Deres brev av 10de først da jeg kom tilbake fr
Ullevål idag ved 13 tiden. Mange takk for bryet med sykebil. Fikk
med en politimann, som nok hadde sine meget strenge instruks fra
dr. Rasmussen. Han hadde bl.a. med spesielt brev fra henne og det
tiltross for at hun ikke en eneste gang har sett til meg i disse tre
uker. Jeg har gang på gang bedt henne komme. Noen undersøkelse ble
ikke foretatt på Ullevål, men jeg snakket ganske kort med en ganske
ung lege, som så svært betenkt ut over hva jeg fortalte. Han forlan
te journalen over fra 7de avdeling, og en pleierske som var møtt opp
med det samme vi kom og som sikkert var instruert av dr. Rasmussen,
benyttet anledningen til raskt å kjøre meg ut av legens kontor, til-
tross for at jeg sa jeg måtte snakke mere med ham. Men sa jeg skulle
få komme inn igjen, men det fikk jeg ikke. Derimot ble jeg kjørt inn
et annet sted, hvor det ble tatt et røntgenbilde av maven for å se
om tarmene lå som de skulle siden det var gått så lang tid som tre u
ker siden siste avføring. Og så lå jeg da derinne en stund også an
der stadig politibevoktning, og jeg hørte der igjen politimannen snak
ke med en søster om at jeg skulde ikke innlegges. Første gang han sa
jeg ikke skulde innleses var i mottagelsen, (altså det første stedet
vi kom inn). Jeg hørte ettpar av søstrene snakke seg imellom om at
jeg måtte innlegges på 7.a-vd. når jeg skulde ha behandling. Litt se-
nere kom den samme unge legen bort til meg - sån i forbifarten - og
spurte om, i en nonchalant tone, hva som egentlig feilte meg - om
jeg ikke hadde ondt i skulderen? Jo, sa jeg, den er like ond men jeg
har fått litt mere forlighet i den etter siste behandling. Så sa han
at "det var ikke så farlig med maven- tarmene lå som de skulde". Dat
te var allt som lignet undersøkelse. Jeg ba da en sykesøster så in-
stendig jeg kunne om å få snakke med overlegen, reservelegen eller dr.
Ingebrigtson - men uten resultat. Så ba jeg at jeg m å t e få et
oljeklyster og fikk det overraskende svar at det fikk jeg sikkert bor-
te på 7.avd. når jeg kom dit! Like etterpå ble jeg tatt inn på "tera-
pien". Jeg skulde ha 3 behandl. for skulderen og 3 for ryggen, med
noen dagers mellomrum, det kan en på når jeg kunne få sykebil!! Of
siden satt politimannen i timevis og passet min bære i ventesalen, men
hadde nok et uhyre strev for å få sykebil tilbake - den kom kl.
kvart på 2.

Torsdag morgen. Har ligget i en eneste jammer inatt - like til
kl. 1/6. Er helt utkjørt. Ligget på bekkenet i timer - hatt skrek
kelige smerter. Legen på Ullevål må vel vite hvorledes røntgenbehand-
lingen kan virke på de forskjellige - og så sender de meg allikevel
tilbake til enecelle på et rengsel. La fru Mamen få lese dette også -
vil så gjerne hun skal spørre dr. Nydal om dette er en behandling som
er verdig et sykehus som Ullevål. Skjønt d e r sa de at jeg måtte
ordne allt med legen her, da jeg ba om å få det oljeklysteret som
kunde reddet meg fra denne natten! La meg høre fra Dem er De snild -
hvilken statsadvokat? B.H.

Mandag morgen, 16/9.

3. Herr l.r.sakf. Skjerve Nielsen!

Har De fått mitt brev som jeg sendte herfra torsdag morgen - etter
den grufulle natten? Natten til i går kom antagelig resten av 3-uker
konsumet og den ble n e s s t e n like ille. Nå orker jeg ikke mer
igår smakte jeg ikke mat og heller ikke har jeg rørt min deilige fro-
kost som idag ble servert omtullet med closettpapir. Heldigvis er jeg
aldri sulten, siden jeg kom tilbake hit for snart 4 uker siden har m
konsum vært minimalt.

(Akkurat i dette øyeblikk kom voktersken inn og spurte om det var avføring i bekkenet da det ble tømt lørdag natt. "For bekkenet skal tømmes kl. 7 om aftenen og så ikke før om "morgningen" igjen. Jeg bekreftet at det hadde vært "fullt" o.s.v. Ja, heretter "skal vi sørge for at De ikke får avføring om natten, for nattevaktene skal ikke ha dette bråket!" Nattevaktene har her nemlig etter reglementet ikke lov til å hjelpe fangene.)

Men bør nå forstå at dette ikke lenker kan gå, og jeg har også gjennom frk. Svendsen sendt den beskjed til dr. Rasmussen, at "jeg på det alvorligste henstiller til henne igjen å få meg overført til Ullevål. I motsatt fall vil jeg senere trekke henne til ansvar!" Jeg har intet svar fått på dette. Siden onsdag har jeg ikke vært til behandling. Igår ble det gjort forsøk på å få meg avsted, uten resultat, - og nå skal man visst vente til imorgen, for etter sigende var disse to neste behandlinger satt til lørdag og tirsdag - og når det da ikke lot seg gjøre på lørdag, så er det jo så greit å vente de par dager til tirsdag. Disse behandlinger blir ellers alltid foretatt hverannen dag - alltså bare med en dags mellomrum. -

Det er ellers et spørsmål jeg gjerne vil De skal svare meg på, herr Skjerve Nielsen. Hvorfor gikk De ikke til nevrologen med det brev jeg skrev til ham? Det var av avgjørende betydning for saken, Frk. dr. Ramberg - dr. Rasmussens mellomledd sammen med postsøster Bergljot - er den ledende innen doktorklikken på 7. avd. og dr. Vogt er helt under hennes innflytelse. Dette var imidlertid ikke tilf. med nevrologen, da , hvorledes det er nå vet jeg ikke, men han så ut til å være uredd. Det vilde hatt den største betydning for meg og De og min søster - i tur og orden - hadde gjort hva jeg ba om, da hadde jeg uten enhver tvil vært på Ullevål igjen. Vær så elskv. å svar meg nå på dette, likeledes på hvilken statsadvokat det ble. Jeg fortar ikke at De finder Dem i denne behandl. overfor meg! Vær snill svar omgående.

Frk. O. Hansson.

Tirsdag morgen (24.sept.)

4. Herr l.r.sakf. Skjerve Nielsen!

Som svar på Deres brev av 18. ds. kan jeg kun si at det var dypt beklagelig at De ikke gikk til nevrologen med mitt brev. Jeg trodde ganske enkelt De forstod, hvor alvorlig dette med meg er. At De nå skriver, at De har henvendt Dem til fengselsdirektøren for at jeg kan "få den behandling jeg har krav på" viser desverre, hvor komplett De misforstår den situasjon som foreligger. De siste par dager er jeg gjentatte ganger blitt truet med "tvangsforing" og de siste 3 netter har jeg ikke fått noe som helst å sove på. Igår var dr. Rasmussen herinne (denne gang optrådte hun ytterst smilende og glatt som en al). På mitt spørsmål om hvorfor jeg ble kjørt tilbake fra Ullevål når nevrologen sa jeg skulde få behandling der, svarte hun f.eks. "Jamen De får jo behandling der!" Da jeg fremholdt for henne at som lege måtte vite, hvilken tortur det var for en ischiaspasient å ligge slik under de forhold som jeg lå - f.eks. bare den ene ting å måtte bruke det bekkenet som var anskaffet i sledn. av meg, så undlot hun å svare på det. Men senere sa hun at selvfølgelig vilde det jo være bedst for meg å være på sykehus, både for min egen skyld og fengsels (i) skyld. Nå hadde imidlertid Ullevål skrevet og sagt, at hvis jeg ikke var bedre om 6 - 8 uker (!) så skulde jeg dit til

Porte. brev nr. 4.

behandling legen. Hun ble synbart urolig da jeg forlangte, at hun skulde undersøke min avføringskurve på Ullevål, for jeg var blitt beskyltet for å lyve. Dette er nemlig det mest ansvarsløse hun har gjort mot meg, å la meg bli liggende 3 uker pluss 1 døgn uten avføring, jeg lider fremdeles under ettervirkningene av det, og det er ganske sikkert livsfarlig. Denne kriminelle ansvarsløshet vil jeg trekke henne til ansvar for - det er et forhold som hun ikke kan vri seg ifra - det kan klart og uimotsigelig bevises. Mitt siste klyster hadde jeg på Ullevål tirsdag etterm. 20. aug., 2 dager før jeg ble kjørt tilbake hit til Åkebergvn. Jeg skrev til Dem om hvor forferdelig ondt jeg hadde hatt det her da, og jeg snakket med den dav. vokterske - frk. Knudsen - om at jeg måtte få et olieklyster. Jeg forklarte henne hvorledes jeg hadde hatt det på Ullevål - at hverken piller eller ventrikkelpulver hjalp - og der fikk jeg også rensset parafin, men allikevel måtte jeg ha klyster hver 4. dag, - ellers intet resultat. Jeg vet ikke om frk. Knudsen sa ifra til legen, men jeg presset i e i n n t r e n g e n d e, at det var et så alvorlig spørsmål at jeg gikk ut fra som en selvfølge at legen måtte holde seg underrettet om det. Jeg ba stadig om å få snakke med henne, men uten resultat. Hun kom ikke å til meg før etter den fryktelige natten jeg da hadde. Hun besøkte meg ikke fra torsdag 8. august og til fredag 13. september! Jeg vil be Dem inestendig å la min søster fru Mamen få forelegge dette for dr. Bydel. Og hvis hun ennå setter det minste pris på meg, så bed henne personlig om å snakke med nevrologen, dr. Ingebrietsen, og spørre ham hvilken lege det er på Ullevål som har forordnet de 3 røntg.behandl. jeg har fått for ryggen, (de 2 første med 1 ukes mellomrum) og at jeg nå skal bli liggende på denne barbariske måte i nye 6 - 8 uker. Smertene i ryggen og benene er de samme, - det var bare maven som reagerte i dagene etter første behandling. Jeg kan eksempelvis nevne at det gikk vel 1 uke mellom mine to siste "avføringer", nemlig fra forrige søndag 15de sept., til inatt! Hva er grunnen til at jeg ikke kan få behandl. med varme pakkninger ell. varmeklys, når det er slike behandlinger som har hjulpet meg 2 ganger før? Og hva er det som sier sannhet i denne sak? Er det Ullevål, som til meg har sagt at det bare er dr. Rasmussen som bestemmer alt i m.h.t. meg og min behandling, eller er det dr. Rasmussen, som sier hun får beskjed fra Ullevål om disse ting?

Jeg skulle ønske De bedre kunne forstå, hvilken grusomhet der vises overfor s y k e mennesker idag, på politisk basis. Og jeg skulle ønske De hadde mot nokk til å hjelpe meg i min store nød. Jeg vil ikke mer forsøke å klarlegge for Dem all den infamitet som blir meg tildelt her, jeg kan bare enkelt si Dem at allt jeg har skrevet herfra gjennom alle disse måneder er s a n d t ! Det er stor synd, at vi ikke blant våre "forsvarere" har mennesker med den dype forståelse og det store personlige mot som fru Steinsvik er i besiddelse av. Jeg har hørt at man nå "undersøker" hennes anklager om at NS fanger mishandles. Og på dette grunnlag forstår jeg fullt ut den s k r e k k man har for å la meg være utenfor murene og tilgjengelig for vistneprov idag! Jeg kan jo fremlegge uomstøttelige beviser for den tortur som er drevet mot dødsyke kvinner, og selv er jeg jo også i min nuv. forfatning et

talende bevis for hva noen måneders tortur i dette fengsel har utrettet, selv med meg som har så usedvanlig motstandskraft.

De skulle bl.a. kjende den ubeskrivelig avskyelige "odør" som jeg i de siste uker er kommet i besiddelse av og som vel også betar meg allt som ligner apetøtt på alle de delikate annretninger som serveres for meg og alle kakerlakkene. Dr. Rasmussen kjente "at det luktet" av

forts. brev nr. 4.

meg og ga i den anledning fik. Svendsen beskjed om "at det måtte da kunne gå an å få hjulpet meg ut til badet så jeg kunne bade!" Jeg forklarte dr. R. at det jeg av allt helst ønsket meg, det var å kunne ta et bad. Men så lenge jeg var stiv av smerter var jo dette utelukket, og jeg sa henne at jeg ble grepet av panikk bare ved tanken om at noen her skulle "hjelpe meg". Jeg som ikke engang orket krabbe meg bort på klosettet so er like ved min køye, men heller hver gang tar torturen med bekkenset, jeg skulle pludselig være istann til å bade ved hjelp av en eller to hardbarkede og i allt sykestell helt ukynlige fengselsvoktersker! Hva synes De egentlig om en slik lege, herr Skjerve Nielsen?

Hvis det er så at min mann offisielt sier at han forsøker å hjelpe meg ut herfra, så vil jeg foreslå at han nå skriver ett anrågendet til statsadv. Wiase, så overbevisende som bare han kan skrive ting han vil ha fremmet, og ber om at jeg nå først og fremst av menneskelige d.e. humanitære grunner må løslates, og at mine 5 sønner samlet går til Wiase med dette skrv. Hvis det da heller ikke lykkes på et slikt grunnlag å hjelpe meg, så er det vel så at man ikke blir tilfrets før jeg bukker under. Og det kan bli fortere enn noen tror. Jeg har i denne tiden nesten intet spist (i de 3 ukene etter Ullevåls opph. var det vel også dette faktum som reddet meg fra å dø den natten) - og jeg føler meg ubeskrivelig nedfor og kraftesløs. Og det vil jeg si Dem herr Skjerve Nielsen, at hvis noe skulde hende med meg, så er det rett og slett mord, for jeg kunde forlengst vært frisk igjen hvis jeg hadde fått den behandling et sykt menneske har krav på. Det vil være mord først og fremst p.gr.a. den sjælelige tortur som er drevet overfor meg. - Tilslutt har jeg forsøkt i all korthet å besvare "tiltalepunktene" mot meg. Både å tenke og å skrive er like onstrengende. Jeg ser svært gjerne at De lar guttene mine og mine søstre fru Hønen og Boy Styren - lese allt hva jeg her sender Dem.

Og så tilslutt vil jeg be Dem om å hjelpe meg før det blir forsent. Alle guttene mine er glade i meg - få dem med Dem til hjelp sån som jeg har foreslått i brevet mitt. - - - - -

- - - - - Nå har jeg brukt 2 hele dager på å skrive - jeg plagrer Dem vel snart ihjell! Deres Gyver Hansson.

5.

Mandag - og tirsdag 8. okt.-46.

Herr l.r.sakf. Skjerve Nielsen, Oslo.

Hver aften forsøker jeg å holde meg oppe med den tanke, at "imorgen får jeg nokk høre fra Dem!" Skulde ønske at jeg som hovedperson i min sak kunne få grei beskjed om hva der ligger til grunn for den uhørt barbariske behandling jeg er utsatt for, og som der dog vel ikke er noen lovhjemmel for? F.eks. er det ganske sikkert ikke tillatt etter fengselsreglene å ha en pasient liggende hjelpeløs på enecelle? Betjeningen her f.eks. som p.t. er allt for fåtallig kan ikke pålegges skattearb. med syke som må ha hjelp til allt, og nattev. har gang på gang protestert når jeg måtte ha hjelp. Jeg "banker" aldri uten i ytterste nødsfall og om dagen blir jeg da liggende å vente i timvis på hjelp. Her er da alltid sånt leven, og selv om de hører, så har de ikke tid!

Det er ikke tvilsomt at det er min fiende Åsl. Aasland som gj. dr. Rasmussen dirigerer aksjonen. Hun er jo nå dr. R.'s sjef og har derfor

forts. ~~BRUX AT~~ ~~hårfredning~~ til å Eve også dette overgrep mot meg. Som dir-
for Bredtveit begikk hun den ulovlighet mot meg å tilbakeholde et
brev til min forsv. adv. Rygh, - et for henne meget avslørende brev
idet det omhandlet min frykt for at hun kunne komme til å foreta
maktmisbruk overfor meg. Er det virkelig umulig å få stanset henne
i denne tortur overfor meg? Må jeg virkelig omkomme på en så uhygg-
måte i vårt siviliserte land? Det føles stadig som et utrolig mare-
ridt, som jeg hver stund - dag som natt - venter å måtte våkne opp
av! Jeg skrev brev til min eldste sønn på Bl.holm sist torsdag og ba
ham bl.a. forsøke å hjelpe meg gj. Røde Kors (Britisk sambandsmann
Norge) eller gj. den brit. overkommando. En dame på Bredtveit fikk
hjelp derfra. Frk. Aasland er jo særlig kommunistisk anstrøken, og
jeg skulle anta det er i engelskm. interesse å stanse denslags uhygg-
terror - selv her i Norge! Vil De vennligst gj. min sønn Bjørn an-
dersøke om Halvor jr. har mottatt nevnte brev, og i tilf. om sensur
skulle ha atråket noe av hva jeg skrev? Kanskje vilde det også være
av betydning om presten her, pastor Dalen, var villig til å hjelpe
oss med å henstille til retten å løslate meg? Han har på alle måter
forsøkt å hjelpe meg, så jeg tror han vil gjøre det. Er bare så opp-
tatt, så det er ofte så vanskelig for meg å få fatt i ham. Men Bjørn
kunne oppsøke ham og snakke med ham om dette - han kjenner ham. rett.

Siden jeg intet har hørt fra Dem etter jeg skrev mit lange brev
til Dem onsdag den 25. sept. går jeg ut fra at intet positivt er op-
nådd gj. de foreskj. forslag jeg kom med der. Vilde gjerne høre hva
der er foretatt og hvorledes saken nå står. Kan en lege med dr. Ras-
s sadistiske egenskaper virkelig være så uangripelig idag at De ikke
kan hjelpe meg på grunnlag av hennes forbrytelser mot meg?

Her på Åkeb.vn's sykehus (mannsavd. her jo sykehus) skal det være
en dr. Leikvam, som er forbitret over den behandl. mange syke v.t.
fanger får idag. Har forgjeves forsøkt å få snakke med ham, men i t
l i v er fullt og helt i dr. R's hender! Spørg fru Mamen om hun kje-
der dr. Leikvam og undersøk om han kan gjøre noe for meg.

Vil De be guttene mine at de skriver til meg og forteller me
min svigermors død og kremasjon? Om og hvor der ble holdt begrav.mids-
dag, og hvem som var tilstede der. Vilde også gjerne gjennom Dem sen-
min hilsen og dype medfølelse til min svoger Marius Hansson, som er
som sikkert lider mest ved savnet av sin mor. Han er jo nå allene - de
andre 2 har sine familier.

Har De ennå intet hørt fra adv. Wieser?

Hils min søster og takk henne for at hun ringte hit om blomster
til min svigermors bære. Jeg vet jo ikke om hun fikk den beskjed jeg
ga frk. Svendsen, at jeg måtte sende blomster sammen med guttene mine
S.U. Jeg trenger så sårt til å få vasket noen få plagg jeg bruker her
og om jeg i mellomtiden kunne få låne hit en "lusekofte" (min sviger-
datter Helga har kanskje en å låne meg) - for min må nå vaskes og re-
reres. Vil De be fru Mamen, kanskje hun kunde få min søster Boy til
hjelpe meg med vask og istennsetting? Er så lei over å måtte plage
ere med dette, men ser nå ikke lenger annen utveg. Jeg har samlet opp

litt sukker her som guttene mine skal ha.

Ja nå begynner jeg alltså igjen å vente og håpe, tiltross for at all min tidl. optimisme og tro på rettferdighet er drept.

Dette brev inneholder 12 sider. Deres forb. S. Hansson

Kjæreste Asil!

Fikk hilsen fra Alfild, som hadde stort hvorl. det sto til. Frk. Sv. hadde sagt det var "det samme". De siste 8 døgnene har jeg ligget i en eneste pine - om natten med høy feber og uutholdelig kvalme, ved siden av smertene i ben og ryggen. Har feber med stillstand m/ smertene men gruer skrekkelig for natten.

Inatt var jeg på bekkenet 3 ganger - siste gang var jeg så syk så jeg bare kastet kluten jeg hadde tørket av meg svföringen med ned på gulvet. Like til nå har her ikke vært annet enn kaldt vann om natten, og jeg får ingen hjelp vet du, d u skjønner nok hvor fortvilet dette er. Imorges fikk jeg kluten - som den var fra inatt! - til å vaske meg med. Det ble jo ingen vask - En gang får her frk. Sv. forsøkt å tvinge meg til å vaske meg med en slik klut som jeg selv om natten bare hadde vridd opp i kaldt vann! Hun påsto den var blitt "spyet i kokende vann" av min forferdelige vokterske fru Thomassen. Men kluten hadde ikke vært ute av min celle! Og v e t du hva frk. Svendsen gjorde for å bevise at h u n sa sandt? Jo - tross min protest tok hun kluten avgårde med seg! Nå skulle hun "pakke den inn så dr. Rasm. kunne få se den". Dette er ca. 10 dager siden. Derfor ba jeg frk. Sv. komme inn i cellen min idag og viste henne hva jeg hadde fått å vaske meg med. Hun kom som en furie og med mitt vaskefat med litt varmt vann i. "Værsgo vask kluten Deres sjæl De fru Hansson - her er vann". Jeg er så kraftløs i hendene, men vasket den så godt det lot seg gjøre. Vannet ble brunt og så måtte jeg ba om å få nytt til hendene, og så var hun sint for det. Her har de ikke begrep om alm. hygiene når det angår syke mennesker - og så har disse vokterskene her så alltfor meget å gjøre, så selv om noen er suilde og gjør sitt beste så har de ikke tid, her er jo så alltfor liten betjening som det e r. Nå tar de etter frk. Sv's ordre klutene mine ut av cellen hver dag for at jeg ikke skal kunne kontrollere når de blir skyllet opp. Det er et ubeskrivelig griseri.

Idag sa frk. Sv. at hun flere ganger hadde sagt ifra at de ikke kunne ha meg her, men "det var ikke hun som bestemte". Og frk. dr. Rasm. vilde også jeg skulle vært på sykehuset, det kunne hun si meg om det var hennes siste ord". "Men det var ullevil som ikke vilde ha meg der!" Jeg ba om å få dette skriftlig så jeg kunne være trygg på at hun sto ved hva hun sa, men da ble hun selvf. rasende!

Men gikk det ikke an at d e r e skaffet meg annen sykehusplass - enten gj. dr. Arneberg eller Bydal, og at jeg selv tilbø betale plassen, så fengslet ikke hadde no utlegg? Frk. Rasm. later jo også overfor meg som om hun vil helst ha meg på sykehus. Så tvang vi henne i mots.

fall til å kaste masken! Ett er iallfall sikkert - jeg er ferdig om ikke så lang tid, hvis jeg ikke blir flyttet fra dette grufulle sted. Jeg tar all min viljestyrke tilhjelp for å holde ut, men jeg orker jo nå nesten ikke spise - bl.a. Du må lese allt jeg skriver til Skjerve Nielsen. Din Gyvor

P.S. Dette er noe jeg bare kan skrive til d e g om, kanskje det vil

forts. brev nr. 5.

Stiftelsen norsk Okkupasjonshjelp 2014 det. Jeg lider så skrekkelig under en vrang-
hjelp. Jeg har fått etter en drøm. Eller rettere sagt etter
forestilling som jeg har fått etter en drøm. Eller rettere sagt etter
det mest motbydelige mareridt jeg noensinne har hatt. Det var like
etter "redselssnatten", jeg dørmte av og drømte det var hungersnød her
og så fikk jeg en "oppskrift" på hvorledes jeg skulde lage en grøt av
mine egne ekskrementer - det skulde tilsettes ett ell. annet, så ble
det så godt! Jeg drømte at jeg laget istann en masse (!) - det bød meg
nokk innt, men jeg spiste det, det var likesom det skulle så være -, og
n å k a n j e g i k k e g l e m m e d e t m e r -, den grusomme,
emme smaken, lukten - alltsammen! Jeg blir stadig på så mange måter
minnet om det her, hver dag, - undres om dette er en form for galskap!
Bare disse ekle kakeløkkene som liker seg så godt i klosettet og like-
ledes i m i n k ø y e og fyker over armene mine når det er blitt
mørkt og jeg ikke lenger kan passe på. Har du no råd - om jeg bare
kunne g l e m m e !!
Din Öyvor

6. Herr l.r.sakf. Skjerve Nielsen. Torsdag aften 10/10 - 46.

Jeg mottok idag Deres brev av 8/10 og vil straks besvare dette, -
i tilslutning til mit siste rek. brev til Dem, som jeg sendte herfra
tirsdag morgen, 8.okt., og som jeg antar De nå har mottatt. Når jeg
leser Deres siste brev har jeg igjen en sterkt nedslående følelse a.,
at De anser meg for å være uetterrettelig - for å bruke et pent uttrykk.
Jeg har forsøkt å få direktøren her itale - det var en tid før jeg ble
innlagt på tilvål, - og fikk da beskjed av frk. Svendsen om at jeg ik-
ke kunne få snakke med ham i min celle, - jeg måtte gå til konf.rømmet.

Jeg har én gang - like før påske - hatt en lengere samtale med direktø-
ren her, han var vennlig og imøtekommende og tilbød dengang selv å
hjelp meg så at jeg skulle slippe å bli sittende i forhørsretten i
timevis og vente. Men så jeg var syk og vilde sørge for at jeg kom
først inn, og at jeg så umiddelbart etterpå ble kjørt tilbake til køyen
min, For langt å skrive om her, men frk. Svendsen fikk forpurret dette
så det ble ikkeno av. Umiddelbart etter jeg mottok Deres brev idag, ba
jeg frk. Knudsen å skrive meg på til direktøren. Hun trodde ikke hun
kunne komme på cellen, men skulle undersøke. Jeg er her priggitt et
trekløver av helt samvittighetsløs se kvinner, - dr. Rasm., frk. Svend-
sen og en fru Thomassen, som uten betenkning belyver meg. Hva direktø-
ren skriver til Dem om meg, er tvers igjennom usannferdig. Jeg har
dri brukt en slik tone overfor betj. her, jeg er alltid korrekt, høflig
og meget takkn. for hver liten håndrekn. jeg får - tiltross for at
dette aldri er unødv., men høyst påkrevet. Jeg har a l d r i nektet
å få klyster her - tvertimot - , jeg har forgjeves gang på gang bedt om
det, torsdag 26.sept. fikk jeg det første g. her, lørdag 5. okt. 2den
og siste g., jeg fører selv i smug nøyagtig kurve her over allt hva
jeg får av medisin, p.t. meget enkelt. Jeg må desverre fastholde overf.
Dem hva jeg før har sagt, at NS pasienter ofte i denne tid blir barba-
risk behandlet. Og jeg vil innstendig henstille til Dem å tro på hva
jeg beretter, - det er sant, og å hjelpe meg. Med m o t og god vilje
lar det seg gjø-re. Men da må ikke mine innberetninger og forslag igne-
reres. De må tro på meg. Når jeg har snakket med direktøren - hvis
det da lar seg gjøre - skriver jeg igjen senst til Dem. Imidlertid
vil jeg be Dem så pent jeg kan om å bekrefte mottagelsen av dette brev

Dr. omgående og samtidig meddele meg om De har mottatt begge mine rek. brev, skrevet med 1 ukas mellomrom. Årbødigst Øyvor Styren

P.S. M.h.t. direktørens brev så er sikkert han i god tro når han skriver som han gjør. Håper bare jeg er noenlunde bra når han kommer her, så jeg kan tenke klart - det er ofte vanskelig når smertene kommer som veret. For et liv å leve! D.S.

7. Herr l.r.sakf. Skjerve Nielssen! Mandag 14. okt. -46.

Lørdag middag hadde jeg en 1½ times samtale med direktøren. Jeg inntegikk de uttalelser som var fremkommet i hans brev. Han hørte på meg med Øyne fulle av smilende mistillit og han opptrådte som den mest loyale og strålende av alle sjefer for alle sine undergivne her, fra legen og nedover. Han trodde på dem - ikke på meg.

En eneste positiv ting fikk jeg fastslått. Han uttalte at jeg var blitt behandlet fullt korrekt. Kvortil jeg svarte at som fange var jeg blitt korrekt behandlet av de fleste her (ikke av alle). men som pasient var jeg blitt behandlet slik at det kommer inn under det kriminelle. Og hva stod det i fengselsresolen. om behandling av hjelpeløse pasienter?

Nei, det stod intet om dette der !!

Det er dette som er av betydning - for det er ikke tillatt etter norsk lov å behandle syke mennesker (enn ikke varetektsfanger) på en slik måte som gjøres overfor meg. Bare siden den norske rettsstat kom under kommunistisk innflytelse og ledelse kan slikt gå an. Så lenge det ikke blir almindelig kjent gj. pressen. Deres plikt som min forsvarer er det å skrive om dette i Verdens Gang, uten derfor å navngi noen. Forøvrig tror jeg mitt nåv. ynkelige kontrafeil foruroliget dir. endel. Han tok meg i hånden og hilste meget høflig da han gikk, og i hele går, søndag, oppvartet frk. Svendsen meg på en helt ut "foruroligende" måte, hun var helt omsnudd. Da jeg hadde drukket kaffen min (vi fikk "ekte" kaffe her igår - og the også) kom hun inn og hentet kruset mitt og ga meg mer, for "det er så godt med ekte kaffe vet De"! Og til middag måtte jeg bære ta allt smørret mitt i labbskausen, - hun skulle hente mer smør til meg tilaftens!, for det gjaldt at jeg fikk i meg mest mulig fett. Og så kom hun sendelig inn igjen spesielt med et fint smørpapir og dekket over den labbskausen jeg ikke spiste, så den ikke skulle "bli tørr" for meg! Tilaftens fikk jeg ekstra the! Nå er jeg jo litt spendt på hvor lenge denne stemningen varer, det er det at det har vært meget å si når man ligger syk, å bli behandlet som et skikkelig menneske, så igår hadde jeg en "stor dag". Jeg orker ikke skrive mer nå - er nokk så "tufs" igjen idag, men så lenge jeg kan skrive har jeg jo ingen grunn til å beklage meg. Venter svært på å høre fra Dem m/ svar på mine spørsmål i foreg. 2 brev. Kan min sak bli behandlet uten at jeg selv er tilstede? S.U.

Deres forb. Ø. Hansson

P.S. Vær så vennlig å gi beskjed til Bjørn at jeg har endel skiddentøy ligg. her til avhenting. Og om han da kunne ta med til meg følg: Noen egg, litt frukt, Ponds coldcream ell.lign., 1 rull celltex, 1 pyjamasjakke, 1 lusekofte.

Hvor lenge kan jeg bli ligg. her uten ny fengsl.kjennelse?

8. Herr l.r.sakf. Skjerve Nielssen! Fredag 18. okt. 1946.
Deres brev av 15. ds. m/ bilag mottok jeg igår etterm., Jeg

ser av samme at lagstolen vil sette meg under tiltale til fellelse etter strf.l.'s § 86. Dette er interessant. Kan man få dømt meg etter denne, da finns der ingen statsborger i Norges land som ikke kan risikere å bli dømt som landsforreder i det øyeblikk det politiske parti vedk. tilhører er det tapende. Hvorledes tror De allt kommer til å arte seg etter neste verdenskrig, når det seirende sovjet sammen med landenes kommunistiske horder skal dømme britiske, amerikanske o.s.v. krigsforbrytere, d.v.s. de såkalte demokrater d.e. høyrefolk, venstre og bondep.folk, kristelige og socialdemokrater - i det hele tatt alle som ikke bekjenner seg til kommunismen? Dette vil skje, hvis man ikke nå i den 12te time går til sonlet angrep på kommunismen, fra sterk, kristen front. Nokk om dette, - jeg ber Dem bare huske hva jeg her har skrevet. Min siste fengsl.kj. utlöp 3 okt., - ikke 6te, som av Dem antatt. M.h.t. å bli bragt inn på kfr.rømmet til samtale med Dem, har jeg allerede for lang tid siden bedt frk. Sv. om dette, men fått avsl. Det vilde være meget enkelt, idet en madrass kan brukes til å "trekke" meg derbort. Jeg har igjen forelagt henne saken, men igjen fått avslag.

Ellers beklager jeg å måtte si Dem at jeg finner Deras skriv til statsadv. meget utilfredsstill. Det ble også først overs.ham 6.sept. mens De var vitende om at saken den 23.aug. ble tilstillet ham. Videre har De i denne lange tid som siden da er forløpet - snart 2 mndr. - ikke funnet anledn. til personlig å tale om min fortvilte situasjon med adv. Wiese. J e g b e r b a r e o m å f å b l i f r i s k ! Hadde jeg ønsket å flykte kunne ingen hindret dette, idet jeg helt frakk. opphør og fremover har hatt mange anledn. hertil. Men jeg ønsker å renvske meg, har intet å frykte og skal med oppreist hode bære en hvilken som helst urettf. dom. Jeg har intet galt gjort.

Oyvor Hansson.

9. Herr l.r.sakf. R. Skjerve Nielssen! Torødag aften 24/10 -46.

Idag har jeg ligget her 3 uker uten fengsl.kjennelse. Er det lovlig? Et dumt spørsmål kanskje - i denne tid.

Dr. Rasmussen har vært hos meg i etterm. Derfor må jeg sende Dem noen ord. Hun sa jeg nå skulde til Ullevål igjen til röntgenbehandl. Jeg ba hende da at jeg måtte komme til undersøkelse hos nevrologen, dr. Ingebrigtsen, først. Hun lovet da å skrive til ham, men sa også at jeg bare kunne be om å komme til ham, når jeg kom til Ullevål. Jeg er derfor redd for at hun undlater å skrive til ham og si ifra om min undersøkelse, for hun vet like så godt som jeg at det ikke nytter for meg å be om noe bl. de kvinnene deroppe på "Röntgen", der har de sine instruksjer fra dr. Rasm., og saken er nemlig den at hun svært nødig vil ha meg til dr. Ingebrigtsen. Jeg nå derfor be Dem om å snakke med min søster fru Nansen og be henne gjøre meg den store tjeneste å gå til dr. Ingebrigtsen med det brev jeg sendte Dem til ham, idet jeg er overbevist om at dette er det beste for å hjelpe meg. Hun må også si ham (hva jeg forklarte dr. Rasm. idag), at röntgenbehandl. ikke har hjulpet meg det minste grunn for min ischias, mens den derimot har hatt en voldsom og uheldig virkning på maven. Jeg er derfor engstelig for å ta mere röntgen på ryggen. Stivheten og smertene har bredd seg endel oppover, og begre knær er blitt varre, særlig er det venstre (som jeg fra først har hatt ondt i) ille. Min høyre hånd blir også stivere og mer ondt for hver dag. Jeg sa til dr. R., at jeg var engstelig for å bli invalid for resten av mitt liv, hvis jeg nå ikke fikk den behandl. som kunne hjelpe meg.

Jeg er overbevist om at behandl. med varmebøyle vil være det rette, for jeg er 2 ganger før blitt bra etter behandl. m/ varme pakkninger. Min søster må derfor be dr. Ingebrigtsen om at han forordner denne behandling for meg og at jeg må få ligge på Ullevål til jeg blir frisk igjen. Ellers er jo allt forgjeves. Og så var det endda etpar ting av viktighet som jeg vil be Dem om oppholdelig å ordne for meg: Når jeg nå skal til Ullevål igjen, så må det ikke dennegang skje under politieskorte, - det er for brutalt til at jeg orker det mer. Hvorfor skal jeg behandles på en så grusom måte? Jeg som ikke kan stå på mine ben skal behøve en spesiell politimann i uniform til å passe på meg, ved siden av de 2 sykehusfolkene? Når forholdet er det at andre NSfolk som ikke er så syke, spaserer fritt omkring på Ullevål uten noen som helst slags vakt. Dette har jeg personlig sett. Kan ikke De forhindre at jeg behandles på denne måten? Det var jo heller ikke tale om no slikt første gang jeg ble sendt til Ullevål herfra. Da hadde frk. Sv. ferie - jeg antar det er hun som har fått istand denne like skandaløse som unnselige politieskorte. En frelsesoffiser, frk. oberst Hopsdahl - som besøker meg ofte om søndagene, hadde visstnokk hørt om dette ett ell. annet sted, for hun spurte meg inngående ut om dette forhold og jeg forstod på hende at hun syntes det var brutalt. Jeg går ut fra at De må kunne få ordnet denne saken så jeg heretter blir fritatt for den- slags uhyrligheter,

Så var det m.h.t. de ting jeg absolutt trenger å få sendt hit til meg, og litt skittent tøy som må hentes her, som jeg har skrevet til De om før. Om De vilde være så elskverdig å ringe hjem til guttene mine i Pilestredet 29 om allt dette så det ong. kan bli ordnet? Jeg er meget opprødd. Jeg kan jo også få ta imot egg fremdeles, Fikk endel frukt fra min søster Boy Styren for noen dager siden. Be guttene hilse tusen takk. Går det an å få fatt i noen plommer ennå, f.eks. "Rene Claude"? De virker vel på samme måte som svedaker, vilde så gjerne ha noen. Kan ikke De denneg. holde Dem underrettet om n å r jeg skal til Ullevål. så jeg kunne få se enten min søster ell. Dem der denne- gang? Hvis De ringer ved 9 tiden om morg. er jo frk. S. pliktig å fortelle Dem dette.

Deres forb. Gyvor Hansson
P: 3. Vær så snild å besvare dette brev bmgående, og spesielt må De gi meg svar på hva jeg også har spurt Dem om før: Kan man gå til hovedbehandling av min sak uten at jeg selv er tilstede? Og: Er det virkelig utelukket å få istand den menneskekjærlige ordning at jeg nå blir løslatt på meldeplikt så jeg dennegang kan slippe å komme til Ullevål som fange? Eier ikke makthaverne idag noe som likner menneskelige følelser? Vær så snild å svare meg på disse spørsmål! C.H.

Siden jeg ikke kan få snakke med Dem personlig om saken min, vil- de jeg være svært takknemlig om De vilde skrive utførlig og holde meg ajour med hva der foregår. Spesielt vilde jeg sette stor pris på å høre Deres mening om den måten ptfm. Hartm. er kommet frem til alle de mange tiltalepktr. på. Er dette virkelig ren- lig praksis? M.h.t. mitt arb. for Deptet så har dette aldri falt utenfor rammen av norsk lov, - det har vært av humanitar, social og hygienisk art, - og jeg har aldri hatt noen avgjørend

ngsteisdrhbrsktOkkupasjonshistorie, 2014

Jeg vil også pånytt be Dem om å få en gjenspart av min brors brev; (men jeg l' på Lillevil, hvor jeg så gjerne vilde snakket med Dem hadde jo intet vært iveien for at jeg hadde fått brevet) - og likeledes ber jeg Dem om å sende meg en gjenspart av Deres skriv til statsadv. visse, da det er av stor interesse for meg å se dette. Venter å motta omg. svar fra Dem. Det tar forfærmelig på kreftene å leve i all denne uvished v/ siden av alle svarer. Fengsl.kj. ut- l'p jo igjen for gare enn 1 uke siden. Arb. d. mandag.

10.

Herr l.r.skrif. R. Skjerve Nialsen! Åkeb.vn. 8. nov. -46.

Jeg mottok Deres brev av 29. okt. og har ventet svart på å høre videre fra Dem. Den 19. f.mnd. skrev De at De vilde oppsøke meg her så snart De hadde fått sakens dokumenter. Som jeg ser er tiltalebe- slutn. skrupet sammen til 9 pkt. ist. for 12 som av Hartmann fore- slått. Allikevel er der korset med et par nye ting som jeg straks vil omtale, om noe skulde hende med meg her. Den eventuelitet foreligger nemlig stadig. Dr. Rasm. en jeg skulde til Lillevil igjen en av de første dager i inneværende uke, men igår form. var hun her på fengsel uten å gi meg noen beskjed. Jeg har også et sterkt inntrykk av at jeg på alle måter skal holdes helt isolert fra allt og alle. Mine 3 siste brev hjem er fremdeles ubesvarte, ett for 5 uker siden til Hall gr. for 3 uker siden til fru Kamen og for 8 dager siden til Björn. Jeg har også stått "påfært" til pastor Balen i 14 dager nå uten å få snakke med ham. Vil De undersøke i mitt hjem om brevene er besvart? Var også så vennlig å hilse fru Kamen med hj. takk for frukt, egg og tomater etc. Si henne at jeg spiser allt jeg kan nå for å holde kreftene oppe best mulig. Hils guttene mine. h.h.t. saken så vil jeg igjen på det innstendigste fastholde at jeg ikke har gjort en eneste straffbar handling. Jeg har således i k k e vært og besøkt de tyske kv.orga- nisasjoner i studiebyene. Det er preget rett ut av luften! Min korte ferietur til Tyskl. kom meget raskt og overraskende istand p.gr.a. en nærmest litt latterlig tilfældighet som jeg ikke vilder skrive om her, De skal få den mundtlig. I samme avisartikkel hvor jeg omtale min pers. oppfattn. av Hitler gir jeg også såvitt jeg husker en ganske inngående karakteristikk av de tyske kvinners stilling i ~~den tyske~~ og organisasjon, som jeg da forlenget var vel kjent med, idet kvinners stilling i de forskj. land alltid har vært gjenstand for min spesielle interesse og studium. En denne avisart. var skrevet en god stund för min ferietur til Tyskland. Efter denne tur vil man fra min hånd ikke finde noe som omhandler dette emne. Hvis det kan ha noen interesse så har jeg under min organisasjon av N.S.K. i Årenes l'p brukt Gerhard- sens (statem.'s) bok om "Organisasjon". En av de ting som gjorde at jeg så snart kom på tyskernes av-telliste var jo nettopp den måte jeg omtalte de tyske kvinners stilling på i en avisartikkel. Videre: Jeg har ikke (pkt. 2) "stillet meg til disposisjon" for adsling, og jeg har ikke (pkt. 3) hatt no "samråd" med ham. Mere om dette senere. Bare én ting: Uten at han sa no om det hadde jeg på min mann inntrykk av at han skurte da fant det som en betryggelse at jeg var NS. Hvor- for tok han ellers igjen av guttene med seg og hvorfor b a han meg

forts. brev nr. 10.

ikke å bli bryte med NS og d. 1. 5. 46. Jeg følte det som en fortvilet situasjon å bli sittende alene i jen med hele gutterflokken under slike forhold! Jeg har aldri støttet "tyskernes sak" til fordel for Norge. Det er en uhyrlighet å si noe slikt om meg og en påstand av denne art vil ikke kunne bevises. ad ærlig veg. Noe så skamløst som den form for saksbehandling som den norske "rettsstat" av idag tillater seg, burde være utenkelig i et kultursamfund. Her bruker man mit eget forsvarsskrift til å oppkonstruere anklager mot meg på! Og hvor man mangler noe for at det skal lyde så overbevisende som ønskelig (i forbrytersk retning selvsagt) der smøter man frekkt opp sine egne ønskede antagelser som kjennsgjeringer! Og jo flere pkt. man kan få stablet på benene - jo lengere blir forhåpentlig straffetiden. Rendyrket kommunistisk rettspraksis er dette, ala Moskvaprocessene. Jeg har aldri drevet noen "rettsstridig virksomhet". Bare pkt. 1 og pkt. 7 er korrekte, men heller ikke disse er straffbare etter Grunnloven. - Tilslutt bare dette: Jeg anser fremdeles regjeringen Nygårdsvold for å ha opptrått som landsforredere, først nekter de landet et forsvar og så flykter de sin veg når det smeller løs - for å være i sikkerhet til faren er overstått - for så igjen å kunne komme tilbake og overta "ansvaret". - Latterlig!, om det ikke samtidig ble så tragisk! Arb. C. Hansson.

P.S. Jeg har fått vittnestevn. i saken mot Lippestad den 21. novbr. Vil

De være så snild å be dr. Rasmussen om å sende inn sykemelding for meg? Jeg får neppe snakke med henne igjen på lang tid nå - det pleier alltid ta 14 dager ell. 3 uker mell. hver gang, selv om jeg daglig ber om å få snakke med henne. - Jeg har hatt besøk her på min celle av en mann som Lippestad hadde sendt hit i anledning en spesiell sak han ønsket min uttalelse om. -

Vil De også være vennlig å ringe til min søster fru Mamen og si henne at jeg har fått tillatelse til sammen med annen frukt å få ta imot svedsker. Vilde svært gjerne ha en ny sending - hvis mulig på lørdag, da jeg i denne uke ikke har hatt noe. En av mine gutter vil sikkert komme hit, så min søster som har så meget å slite med selv, kan slippe såne lange turer for min skyld. Bjørn har jo sin sykkel, og Halvor jr. er også alltid beredvillig når det gjelder meg - bare han får det å vite. Si ham at jeg har tillatelse til å ta imot en pakke hver uke. håper De kan gjøre dette for meg. C. H.

11.

Herr l.r.sakf. Skjerve Mielsoen

11/11 - 1946.

11. 11 idag ble jeg kjørt til Ullevål - ved 1 tiden var jeg her tilbake igjen, hele turen var helt negativ. Min antagelse om at det vilde være meg umulig å få snakke med nevrologen, dr. Ingebrigtsen, var dessv. allt for velgrunnet. Jeg var inne hos en dr. Hovland (eller Hovdén) som var mest interessert i skulderen min. Det venstre kne vilde han også røntgenfotografere, - dessuten vilde han ha 1 - én plate av ryggen og bekkenpartiet. Han vilde at jeg igjen skulde ha røntgen for ryggen, men jeg nektet dette. Jeg beklaget meg også over hvorledes man hadde handlet overfor meg og sa ham at jeg vilde ta saken opp så snart jeg fikk anledning til det. Jeg spurte ham om grunnen til at jeg ikke kunne få behandling med varmebøyle, hvortil han svarte at slik

Israfalsen i Østfoldsk Okkupasjonshistorie, 2014

En sykkesyter hang hele tiden som en borre på han, snikket for ham og svarte for ham, - tilslutt spurte jeg om jeg kunne få snakke med doktoren, men hun ble ved på samme måte. Det er en høyst eiendommelig torg deroppe på Ullevål, det må jeg si. Tilslutt fikk jeg hans tilistelse til å få snakke med nevrologen, jeg kunne bare be om å bli brukt innom hans kontor på tilbakevegen. Men sykepleieraken var istand til å få det forhindret, hun ba sykebetterne ta meg direkte ut til bilen. "Dr. Rasmussen vet at De må ha det skriftlig hvis De skal til ham" sa hun. "Og han har visittid kl. 10". Jeg ble heller ikke røntgenfotografert og fikk ingen behandl. for skulderen, selv jeg sa jeg gjerne vilde ha. (Forøvrig har jo også denne vært av O virkning i disse år., og min høyre hånd blir som før nevnt stadig mere stiv og ond). Er der virkelig i n g e n i n s t a n s som idag i hjelpe meg til å få effektiv behandl. for min sykdom? Det er svært mange mennesker som ikke kan hjelpes v/ røntgenbehandling, er ikke i tvil om at jeg tilhører denne kategori. Men skal jeg da være d b r t til å bli invalid, istedenfor å få den behandl. som før har gjort meg bra? Jeg venter svært på å få snakke med Dem. Politimannen som ledsetget bilen sa at De som forsvarer kunne få adgang til min celle nå når tiltalebeslutn. var utferdiget. Dette skulde jo forenkle det hele. Skal vistnokk til Ullev. igjen imorgen ell. iovermorgen. Trb. B. Hansson. P.S. Undskyld at både skrift og innhold er litt "rotet", det kommer av stivhet i høyre hånd og fortsatt "gjennontrekk" og press i hjernen. - Var så vennlig å la fru Kamen lese allt hva jeg skriver til Dem. Dette siste også min bror ing. Styren. ----- B.H.

12.

Herr l.r.sakf. R. Skjerve Nielsen! Torsdag aften 14 - 11 - 46.

Tirsdag var jeg igjen på Ullevål hvor der bare ble tatt noen røntgenbilleder av meg, hvorefter jeg ble kjørt tilbake hit uten å få noen behandling av noen art. Idag har jeg hatt besøk av dr. Rasmussen, som så mere innfem ut enn jeg noen sinne har sett henne - og det var da heller ikke å undres på. - Intrigenes ring er nå sluttet på en helt fullkommen måte med en overlegen seir for retten og ondskapen. Der var kommet et brev til henne fra Ullevål, som hun var meget lei over, for nå kunne hun intet mere gjøre for meg! Hun vilde meg intet ondt (!), men hun måtte jo fortelle meg hva som sto i brevet! Jeg hadde vært så ubehagelig at de vilde ikke gi meg no mer behandling på Ullevål, - og dette hadde vært tilfellet alle steder jeg hadde vært der. Men nå skulle hun skaffe meg en varmepose (!), så ble jeg kanskje så bra snart at jeg kunne komme i retten! - - - Jeg vet ikke om De er oppmerksom på hvor fiffig dr. Rasm. og hennes medhjelpere på Ullevål har turnert i denne saken? Nå er jo enhver mulighet for en personlig samtale mellom meg og nevrologen, dr. Ingebrigtsen, lykkelig undgått, likeledes sannsynligheten for at jeg innen en rimelig fremtid kan komme i retten. -

Resultatet av fotograferingen fikk jeg intet høre om, - men jeg

går ut fra med sikkerhet at plantene har vist at jeg trenger en lengre behandling. -

Da jeg var på Ullevål tirsdag snakket jeg noen få ord i forbifarten med dr. Hovland, som var blid og meget elskverdig, hvilket jeg også var mot Ham både mandag og tirsdag. Ellers snakket jeg ikke med noen der tirsdag - Såldet kom jo som ikke så lite av en bombe dette idag, - men jeg var sikker på hele tiden at dr. R. planla ny anjelskaper! Ellers er frk. Svendsen fremdeles strålende snild og god mot meg - de andre også $\frac{1}{2}$ fru Thomsen. - - - Var vennlig gi omg. svar på n å r De kan komme hit til konferanse. Arbeidst. H. Hansson.

13.

Herr l.r.sakf. R. Skjerve Nielsen! Åkebn. 11, 25. novbr. 1946.

Det er nå 10 dager siden jeg snakket med Dem og jeg har ventet svært på å høre om det blir noe resultat av Deres fornyete henvendelse til statsadvokaten. Har De nå fått snakke personlig med ham, - jeg mener altså ikke bare pr. telefon? Og hva er i tilf. grunnen til at han fremdeles vegrer seg for å la meg komme ut på meldeplikt så jeg kan få anledning til å bli frisk igjen? Er det virkelig så enkelt i vårt så vidt berönte "kultur"sandunn å drive terror i Årevis mot syke kvinner? Kan De intet mere gjøre for meg m.h.t. dette herr Skjerve Nielsen. Videre vilde jeg gjerne vite om De har funnet min "program" artikkel i "F.F." primo febr. 1941. Det er av den største viktighet for meg at denne vedlegges saken. Såvitt jeg erindrer har jeg der bl.a. uttalt at quisling som norsk offiser måtte være fortvilat over å se fremmede soldater på norsk jord. Grunnen til at jeg fikk q's godkjenning for foredraget var, at jeg var blitt truet av tyskerne etter et foredrag jeg hadde holdt i Kr.sand, og som inneholdt de samme - av tyskerne - forbutte uttalelser.

Forøvrig er jeg fremdeles av den urokkelige oppfatning at jeg intet har gjort i denne sak som kan straffes etter gl. hevdvunnen norsk lov og at det er et avskyelig overgrep hvorledes man behandler meg. Forsøket på "nervekrig" overfor meg er helt bortkastet, så det kan man bare spare seg. Ikke fordi at jeg ikke tiltroer den norske "rettsstat" av idag å kunne gjennomføre det mest brutale justismord, men saken er bare ganske enkelt den at jeg er uskuldig. Og de år jeg evtl. dömmes til vil de bare ennå en gang bekræfte sannheten av Pascals glimrende uttrykte påstand om at:

"Rett uten makt er avmakt, mens makt uten rett er tyranni!"

Jeg vilde være så takknemlig for et mest mulig omgående svar på mine spørsmål. Tilslutt ber jeg Dem om godhf. å bringe nedenstående videre til min sønn Björn. Deres forbunkne Byrr H. Hansson.

Kjæreste Björn! Jeg har ventet så på å få tilbake min egen luse kofte så jeg kan returnere Pers. Jeg er så urolig når jeg tenker på hvor godt han trenger denne selv nå i denne tiden utover. Jeg vil ikke ha den her lenger. Den må jo også vaskes før han igjen kan bruke den. Brevet ditt som var datert 4. novbr. fikk jeg den 18., Altså 14 dager etter! Det lovete svar fra Hall jr. er ennå ikke kommet. Om du visste hvor fortvilat det er å måtte vente så lange bestandig. Vær så inderlig snild Björn & gi Hall jr. beskjed fra meg at jeg kan få ta imot en

Forta. 12 v. av. 13.

pakke n/ ern, frukt og svedaker hver ukedag. Det er lang tid siden frk. Svendsen sa hun hadde mitt beskjed om dette for meg hjemme, men jeg kan jo ikke være sikker på at beskjeden er kommet frem til dere. Forrige lærer fikk jeg 5 ell. 6 søn, epler og 12 svedaker, tusen takk. Svisk. hjelp så godt, men måtte jo ta 3 ad gangen på fast. hjerte om morgenen så de varte bare 4 dager. Kunne dere ikke ordne det slik at dere tar hver dages tur på ukedagen n/ pakke til meg, - jeg synes det er så leit et tante Anni nesten alltid skal være den som tenker på meg og har både utgifter og strev for min skyld. Jeg har vel såpass med penger ennå at det kan bekostes av meg selv? Hall jr. har jo gjentatte ganger bedt meg bare si ifra til ham og han har vært så snild så snild til å hjelpe meg. Men hjemme i Pilestrødet har dere jo ikke noen som minner dere om såne ting, så jeg synes ikke det er no rart om dere glemmer meg. Det er bare så sårt. - Spørg Hall jr. om han kan skaffe meg litt mer 4711, en boks pudde, 1 stk. toiletsåpe og noe god, fet ansiktscrem. Har det ellers ikke så godt akkurat nå, - stadige smerter - og så er det nesten uutholdelig for et vanlig menneske ikke å få bade. Er nå 4 mndr. siden jeg fikk en kroppsvask, har lar ikke en gang dette seg gjøre. Dere guttene samlet vilde kunne hjelpe meg, hvis dere ikke gjennom denne tiden jeg har vært fengslet var blitt så "para-lysert". Som jeg igjen idag har skrevet til min forsvarer, Björn, så er det min urokkelige oppfatning at jeg intet straffbart har gjort i denne saken og at det er et avskyelig overgrep hvorledes man behandler meg. - Hvis mitt siste brev til Hall jr. kom frem i nogenlunde "klar" form, så vil han der se hva jeg mener og hvorledes dere kan hjelpe meg. Og hvis far fremdeles påstår at han ønsker å hjelpe meg ut, hvorfor gjør ikke dere guttene som jeg har bedt om? Hvis han skriver at inn- trengende brev til statsadv. og ber om at jeg må få komme ut og bli frisk igjen til saksbehandl., og dere guttene overbringer dette til stats- adv., så vil han ikke lenger turde behandle meg på denne sterkt lovstri- dige måte. Jeg er like lite redd nå som jeg har vært det noengang før og hadde jeg villet flykte har jeg hatt massevis anledninger til det. Jeg skulle inderlig ønske dere vilde gjøre hva jeg ber om! Hils alle- sammen kjærlig fra din egen hengivne k o r .

14.

Herr l.r.sakf. R. Skjerve Bilsaen!

Keb.vn. 13/12 - 46.

For en uke siden mottok jeg Deres brev av S.ds., i hvilket De skriver at De "en av de første dager" vil avlegge meg et besøk. De forstår sikkert hvor ondt det er å ligge å vente på at De skal oppfylle Deres løfte og at hver uendelig dag som skuffer meg er en ny pine. Jeg har heller intet hørt hjemmefra siden jeg ansket med Dem sist, og er så engstelig for at det skal være noe ivagan med guttene. Jeg skjønner ikke dette. Har Björn fått hilsenen jeg sendte ham i mitt siste brev til Dem? Vær så inderlig snild å la meg høre omgående fra Dem. Hvor- for tar allt så uendelig lang tid? Deres forbundne Gyvor Hansson.

Fortsett Onsdag morgen.

Igår skrev jeg til Dem etter en søvnløs natt så det ble deretter - Den jeg sender det idag allikevel. De siste dagene har her vært så forferdelig vanskelige på mange måter - skal fortelle Dem om dette

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

mandtlig. Advarsel fra Sønderv., som ble gitt i deres nest siste brev, kom dessverre for sent, ist. pastor Balen allerede for 14 dager siden hadde sagt til frk. Svendsen at min læselstelse var "nær forestående". Jeg skal fortelle Dem mtl. hva der senere er foregått. Lørdag var dr. Rasm. herinne - jeg hadde ikke bedt henne komme. - Mandag hadde frk. Sv. lovet meg å få rede på hvorfor læselstelsen tok så lang tid. Jeg forstod ikke etpar gutter i 11. enedes med henne utpå dagen mandag, men hun kom først inn på aftenvisitten - og på mitt spørsmål om hun hadde ringt se hun da bare at "det var ingen tilstede på Terrassen". Jeg spurte hvem hun hadde henvendt seg til og hun sa det var frødeles Marta. som hadde med dette å gjøre. Etter hva De hadde fortalt - og etter den eie dommelige advarsel i deres brev, ble dette forneget for meg - jeg hadde en forferdelig opprevet natt til tirsdag, og igår etter jeg skrev de ordene til Dem, fikk jeg krampegråt - det var ved 11-tiden, etter at frk. Sv. hadde vært herinne og sagt at hun vilde ikke riage liden - hun kunne ikke gjøre noe mer - og da så min plageånd fru Thomassen på sin simple og impertinente måte kom herinn med middagen, fikk jeg pludselig nervøst sammenbrudd. Det var forferdelig - jeg vet jeg skrek, antagelig som et vilt dyr - banket og kastet - Om noen hadde truet meg med å slå meg ihjel hadde jeg ikke kunnet la være, og jeg er så forferdelig redd for at det skal komme igjen. Jeg fikk noen beroligende medisiner av frk. Sv. og sovnet inn tilslutt. Sov inatt. Idag er jeg slapp som en klut.

15. Herr l.r.sakf. Skjerve Nielsen! Tirsdag 17. desbr. 46.
 Var så snild & komme så jeg får snakke med Dem. Jeg holder ikke
 dette lenseer ud. -
 Demme, Skov. Egon Hansen.

F.3. Det er jo fremdeles ptina Hartmann, som er torturisten overfor meg! Hvorledes kunne frk. Svendsen vite at han fremdeles har med saken å gjøre?? Jeg blir gal av dette!!

History, copyright, brevity:

Little secret! bewittness!
Martha Weare (sign.)

Fra disponant til Salvor Hansen (gitt skr. ~~Salvor Hansen~~ (sle))

I anledning av den erstatningssak som min mor - fru Sylvia Styren - har reist mot Den norske stat v/ Justisdepartementet for tappt helbred og påført invaliditet under fengsling - skal jeg som den av hennes sønner, som sitter inne med det mest langående **førtatehåndskjennskap** til hennes skjebne, såvel **før**, som **under** og **etter** fengslingen, tillate meg å gi følgende faktiske opplysninger:

Jeg var til stedsighet sammen med min mor under okkupasjonen, - bodde også hos henne like inntil jeg giftet meg. Jeg så henne aldri syk i denne tid, tiltroa for at hennes arbeidsdag som regel strakte seg fra den tidlige morgenen til langt inn i de små timer. Hun var alltid i virksomhet med å hjelpe, hvor hjelp trengtes. Særlig gjaldt dette arbeid i de siste årene før frigjøringen **gamle** og **syke**, hvilket arbeid førte med seg farting over lange avstande. Hun satt ved dødsleiet til gamle fru Hellesen (fru Sylvia Salvesens mor) som da oppholdt seg på Voksenkollen på Solstua, som min mor hadde klart å skaffe Hogens Thoresen gamle damer som oppholdssted i deres trengselsperiode. Mange ganger hver eneste uke var hun på sykehusene hos pasienter som lå langt fra sine egne og ikke hadde noen av sine pårørende til å besøke seg. Hun utsatte seg gang på gang for farer som fulgte med denne hektiske tid, det var i hennes hjelpevirksomhet, hvor politisk innstilling i **agass** **roile** **spill** **te**, ikke til å unngå. Men hun beklaget seg aldri. Hennes konstitusjon var overordentlig sterk - såvel fysisk som psykisk.

Etter mors arrestasjon den 30. mai 1945 så jeg henne først igjen om sommeren på utearbeide - under ettpar illegale besøk jeg fikk avlagt henne. Tiltroa for at hun da var blitt solbroant som hun alltid hadde så lett for å bli i sarnesolen, var det ikke vanskelig å se at fengselsoppholdet allerede hadde satt sitt preg på henne. Men like rask og rørlig var hun fremdeles - og arbeidet med luking, og senere med høying og tilslutt skuronn, gikk utna med en viss fart. Min mor har alltid elsket landsens arbeid, - luking unntatt.

Da min mor kom inn på Åkebergvn. på enecelle ble det svært vanskelig - for ikke å si umulig - å få henne virkelig i tale. Den eneste gang jeg fikk besøke henne der, var i begynnelsen av juli måned.-46, og hun var da allerede så syk og med et slikt blåsløshetens preg over seg at det var nesten ikke til å holde ut å se min før så friske, sterke mor i denne tilstand! Det var også bare med det største bevarer hun hadde klar å komme ut til konferanse"boksen". Hun viste meg store mørkfargete flekker som hun hadde oppover begge ben og hun hadde også blærer og sår i mundhulen. Utvilsomt led hun på det tidspunkt av "Beri-beri, og hun fortalte meg at hun hadde vært sånn gjennom mange uker. Hun fortalte også, at nå hadde hun fått en masse medisiner av dr. Rasmussen etter min bror Kjells besøk i begynnelsen av juni, hun tok nå 14 piller hver eneste dag

- etter ikke å ha fått noe som helst av medisiner i alle måneder e hun hadde vært syk. Men den lovete røntgenfotografering var det fremdeles ikke blitt noe av, det måtte jeg si til min bror Kjell.

Etter hva jeg hadde sett under dette besøk, kom det ikke som noen overraskelse for meg å se mor bli båret ut i bilen, da jeg omsiden den 21. desember fikk lov til å hente henne hjem. Hun var til det ytterste tynn og utmagret, så skinnet hang i poser på knoklene, - en hjelpeløs og ynkelig invalid, dødblek og med øyne som lå langt inn i sine huler. (Bare synd at vi ikke tenkte på å få henne fotografert på dette tidspunkt).

En av de tilkallte 2 leger fikk henne så innlagt i sykehus til øyeblikkelig hjelp. Da hun etter en måneds tid kom ut fra sykehuset - fremdeles helt hjelpeløs og med vedvarende feber og unormalt høy puls - måtte jeg og mine brødre til stadighet skiftes om å være henne behjelpelig, bl.a. med å bære henne fra sted til sted. Denne prekære tilstand vedvarte inntil hun etter et opphold på Høksund Kurbad hvor hun for første gang fikk innsprø itninger med penicilin, ble så meget bedre at hun kunne gjennomgå en kur med medisinske bad og sykegymnastikk-massasje. Ved hjelp av en meget dyktig sykegymnast kom hun omsider på benene igjen og kunne etter dette bevege seg ved hjelp av 2 krykker. Inidlertid var temperatur og puls fortsatt unormal, til de forskjellige tider i større eller mindre grad, og etterhvert steg også blodtrykket faretruende samtidig med at hjertebevarlighetsene tiltok. Jeg så med stor klarhet at dette atter bar galt iver og fikk - ved å sette all min viljestyrke inn mot min mors tilslutt ganske apatiske likegyldighet overfor sin egen helbredstilstand, satt igjen som at hun iallfall skulle f o r s ø k e med en 100 % råkøst og hvitløk-kur på Humlegården i Danmark. Hun gjennomgikk fra medio oktober 1952 til 1. mars denne strenge kur, som hadde en eventyrlig virkning, idet hun allerede i januar mnd. -53 kunne erstatte krykkene med 2 stokker og fra mars mnd. var det ikke nødvendig med mere enn én stokk. Denne forbedring har gjennom det siste år stabilisert seg, så hun fremdeles bare bruker een stokk, og hun føler seg stadig sterkere så det er nokk hennes håp at hun om ikke lang tid kan bevege seg helt normalt igjen.

Hennes hjerte som under alle disse Syksomsår har tatt så stor skade, er det verre med. P.g.r.a. den "angina pectoris" som gjennom flere all. mindre hyppige, smertefulle anfall gir henne en følelse av alltid "å gå med livet i hendene" vil hun vel - den tid hun måtte ha igjen å leve, være ute av stand til å ernære seg selv. Med vanlig optimisme mener hun nokk selv at en fornyet kur - denne gang i et varmt og solrikt klima, også skal kunne ha samme gunstige virkning for hjertesykdommen, som Hvitløk-råkøstkuren hadde for hennes rheumatiske lidelser, og så var det jo bare å håpe at hennes tro på nye "undere" ikke blir stillet tilskamme.

P.t. 6 s 1 o , februar 1954.

Halvor Hansson (sign.)

ERKLÆRING.Ad. sak fru Gyvor Hansson.

Et foranledning av min mor, fru Gyvor Hansson, skal jeg opplyse følgende:-

Min mor ble p.g.r.a. medlemsskap i NS arrestert kort tid etter frigjøringen i 1945, og innsatt i varetektsfengsel.

I begynnelsen av juni 1946 ble jeg fra flere hold gjort oppmerksom på at hun var meget syk, og at hun på Åkebergvn. fengsel, hvor hun da ble holdt i forvaring, ikke fikk den pleie som enhver syk bør ha krav på.

Jeg henvendte meg i den anledning til fullmektig Hartmann ved Landssvikavdelingen, Victoria Terrasse, for å få nærmere opplysninger. Jeg forela fullmektigen de opplysninger jeg hadde mottatt. Han opplyste da, at min mor den samme formiddag hadde vært hos ham til forhør og at hun da var absolutt frisk og kjekk. Jeg gjorde ham oppmerksom på, at mine kilder vanligvis var meget nøkterne og pålitelige, og fikk ham til i mitt nærvær å ringe til fengslets lege, dr. Augusta Rasmussen, som jeg forstod bekreftet, at min mor var helt all right. P.gr. a. denne sterke avvikelse av hva jeg før hadde latt meg fortelle gjorde jeg fullmektigen - og gjennom ham dr. Rasmussen - uttrykkelig oppmerksom på at jeg aktet å trekke dem til ansvar såfremt de førte meg bak lyset og ikke lot min mor få den behandling for eventuell sykdom som det måtte være deres plikt å påse at hun fikk.

For sikkerhets skyld besøkte jeg min mor i fengslet umiddelbart etterpå. Det viste seg da, at hun såvidt kunne gå, og man behøvde ikke å være lege for å se at hun var syk. Hun viste meg også endel store, mørke flekker oppover begge ben. Tross et meget påpasselig vakthold fikk hun fortalt meg, at hun tross anmodninger til fengselslegen hverken fikk smertestillende medisiner eller sovemedisiner. Hun ba meg også foranledige at hun kunne bli fremstillet til undersøkelse hos annen lege enn dr. Augusta Rasmussen, som hun ikke hadde tillit til.

Jeg satte meg dagen etter i forbindelse med dr. Rasmussen og fortalte om mitt besøk, og fremsatte krav om at min mor måtte få medisiner og forøvrig den pleie hennes sykdom krevet.

Dr. Rasmussen lovet å sørge for dette, tiltross for at "fru Hansson" - som doktoren sa - "er en meget vanskelig fange".

Jeg gjorde doktoren oppmerksom på, at også "en vanskelig fange" hadde krav på behandling for sykdom.

O s l o , den 15. februar 1949.

K j e l l H a n s s o n (sign.)

Riktig gjenspart bevittnes:

A v s k r i f t .

(Stemplet:)
OSLO KRETSPENGSEL Abd.B

Skriv tydelig og kun på en side.

Kjære mor!

Takk for brevet ditt! Håper det står bedre til med deg nu - forhåpentlig er du nu blitt overflyttet til sykehus som vi har fremsatt krav om. - Mossi og jeg er for tiden hjemme i Flekkefjord. Jeg må tilbake til kontoret igjen den 20. juli men Mossi blir hernede en uke lenger. Vi er kommet fint i orden oppe i Pilestredet nu - vi bor i spisestuen og det lille værelset. Har fått tak i fine møbler - ek spisestue, og fint stue og soveværelsemöblement. - Björn dro på ferie til Danmark og skal siden på ferietur i Jotunheimen med et par danske kamerater. "Frans av Assisi", som vi ikke kunne få tak i har han nu fått av onkel Mars (brukt) med påskrift: "Denne boken ville din mor gjerne at du skulle ha. Derfor vil jeg gi deg den!" - Og ellers står allt bra til med oss alle sammen. - Så håper jeg at du nå bli bedre snart og se lysere på det hele. Vi skal gjøre det vi kan for å hjelpe deg best mulig, og la krigsårene være glemt. Ha det bra og hold humøret oppe - det hjelper.

Hjertelig hilsen fra din sønn K j e l l .

Mange hilsner og gode ønsker fra Mossi.

Riktig avskrift bevitnes:

Helga Holm Evensen (sign.)